

Sharmila Madhvani

Een licht futuristisch liefdesverhaal

Adem

laVita
Publishing

Winnaar LaVita Publishing Debuutprijs 2013

ISBN 978-90-79556-34-2
NUR 301

© 2013 Sharmila Madhvani
© 2013 LaVita Publishing, Utrecht

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden
Omslagfoto: iStockphoto

LaVita Publishing
www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Adem

Roman

Sharmila Madhvani

Voor Nadine

Hit the ground babe
It's alright now
Hit the ground babe
Take your veil down
(Lizz Wright)

1. Famola's dorp van plezier

Ik draai me om, zodat de hete waterstraal vol over mijn gezicht spoelt. Ik sta al zo lang te huilen dat het voelt alsof ik in het water aan het verdwijnen ben. De douche ruikt ondraaglijk sterk naar het dure lavendelspul, dat ik allemaal in een keer heb opgebruikt. Vanbinnen is alles chaos. Een grote, ongeordende troep die popelt om eruit te springen.

Ik huil en ik huil, om alles tegelijk, en wanneer mijn tranen eindelijk op zijn, draai ik de kraan dicht en stap beverig de douche uit. Mijn voeten zakken diep weg in het zachte badmatje. Het was schandalig duur, maar alles in deze kamer is schandalig duur. Ikzelf inbegrepen. In een half dramatisch gebaar pak ik het matje op, open de badkamerdeur en slinger het mijn slaapkamer in, waar het met een doffe, verontwaardigde plof op mijn bed belandt. Ik haal mijn neus op en kijk de badkamer rond. Ik heb zin om de hele boel tot niets te herleiden. Om gewoon met mijn vingers te knippen, zodat het allemaal verdwijnt. Ver weg. Naar mensen die er iets aan hebben. Niet ik.

Terwijl ik mijn haar kam, kan ik niet anders dan opnieuw naar het medaillon kijken. Het ligt op de glazen plaat onder mijn spiegel: een lange, gouden ketting met een rood hangertje in de vorm van een hartje eraan. Je kunt het hartje openklappen, en dan zie je een foto. Van ons. Het hele ding is opzichtig en kwetsbaar en helemaal fout. Zoals Lurt zelf, eigenlijk. Ik kan zijn gezicht niet uit mijn hoofd bannen. Zijn magere, puisterige wangen. Zijn onzekere bruine ogen.

We stonden in de danszaal toen hij het me gaf. Hij

zei iets, maar omdat de muziek te hard stond, moest ik hem vragen om het te herhalen. En nog eens. En nog eens, voor ik het duidelijk kon horen. Ik schaam me wanneer ik eraan terugdenk. “Het is een echte robijn”, zei hij. Het was niet eens om op te scheppen. Het was om me duidelijk te maken dat hij alles voor me wil doen. Volgens mij heeft hij het vooraf wel honderd keer geoefend. Hoe hij het precies zou zeggen. “Het is een echte robijn. Het is een echte robijn”. Misschien oefende hij het wel voor de spiegel.

Ik kan het medaillon onmogelijk omdoen. De gedachte alleen al maakt dat ik geen adem meer krijg. Wanneer ik klaar ben met mijn haar kammen, neem ik het ding mee naar de slaapkamer. Daar hang ik het, naast mijn eigen sieraden, aan de slurf van de ivoren olifant die hij me een halfjaar geleden heeft gegeven. Ik voel me misselijk van het vele huilen en omdat ik nog niet heb ontbeten. Ontbijt. Vloekend ren ik naar de deur en morrel de verschillende sloten open. Het papieren zakje staat er nog. Snel pak ik het op. Schuin tegenover mijn kamer gaat een deur open. Een kleine, kalende man verschijnt op de gang. Achter hem staat Kelsy in een kort, doorzichtig kamerjasje te wachten tot ze de deur achter hem dicht kan gooien. Ze rolt samenzweerderig met haar ogen naar me, omdat hij zo langzaam is. De man heeft me inmiddels opgemerkt en kijkt me met een slome, vette blik aan. Ik werp Kelsy een snelle glimlach toe en sluit de deur. Terwijl ik met één hand de sloten weer dichtdraai, laat ik met de andere het zakje openvallen. Drie goudbruine, zachte croissants die glimmen van de suiker. Toch iets dat loopt zoals ik het wil. Ik leg het zakje klaar op mijn vensterbank en droog me verder af.

Langzaam komen de normale contouren van de wereld weer mijn hoofd binnengestroomd. Ik verzin wel een reden om het medaillon niet te dragen. Ik heb een hele dag om erover na te denken. Het moet wel iets goeds zijn, want Lurt is onvoorspelbaar geworden. Ik wist wel dat dat ooit zou gebeuren. Eigenlijk wachtte ik erop. Zelfs tijdens onze meest vriendschappelijke, achteloze momenten was ik beducht voor elk teken van romantische toenadering, van dwang of dreiging. Maar het kwam niet. Lurt bleef de voorzichtige, bedeesde jongen die ik al die jaren kende. En nu hij toch meer van me begint te eisen, ben ik ondanks mezelf verrast. Misschien was ik hem vanzelf een beetje gaan vertrouwen of zo. Het is gek, hoe dat soort menselijke dingen groeit zonder dat je het zelf wilt. Als bloemen of onkruid tussen de straatstenen.

Ik trek mijn trainingsbroek aan, met daarboven een wit T-shirt en een sweater. Mijn natte haar steek ik op in een grote, rommelige knot. Ik zet muntthee en ga met de dampende mok tussen mijn benen op de brede vensterbank in mijn slaapkamer zitten. Ik open de papieren zak, neem een grote hap van een croissant en kijk kauwend naar buiten.

Vanaf de vensterbank kan ik de volledige baai zien, strand, duinen en een groot stuk van de stad inbegrepen. Het uitzicht brengt me altijd tot rust, vooral zo vroeg op de dag. Alles lijkt nog leeg, haast alsof het een schone stad is. Zelfs de lucht heeft een zuivere, inspirerende toets die binnen een paar uur verdwenen zal zijn. Ik kan me niet herinneren hoeveel uren ik op deze vensterbank heb doorgebracht. Het is een plek die helemaal voor mij alleen is. Net als mijn slaapkamer en badkamer. Ik moet gewoon iets goeds verzinnen over het medaillon. Iets

waar hij niks tegenin kan brengen. Een andere gedachte doemt aan de rand van mijn geest op. In theorie kan hij tegen Famola gaan klagen over mij. Of tegen zijn oom Zaza, die op zijn beurt tegen Famola kan gaan klagen. Waarna ze me er zomaar uit kan gooien. Dan sta ik op straat. Zonder een cent. En ik kan nergens anders heen. Ik duw de gedachte snel weer weg. Misschien moet ik Lurt een tongzoen geven. Dat is een kleine prijs om te betalen. Voor alles wat ik heb. Ik heb me wel eens afgevraagd hoe het zou zijn om iemand te kussen, iemand anders dan Lurt dan. Niet dat ik het ooit werkelijk heb overwogen. Als Lurt of zijn oom me ooit op dat soort verraad zouden betrappen, zouden de gevolgen niet te overzien zijn. O God, ik wil Lurt niet kussen. Dat is het enige wat ik nog over heb. Mijn eer. Mijn eer en mijn eigen kamer.

Voor ik het besef, denk ik terug aan vroeger. Echt vroeger. Voor ik hierheen kwam. Heel even knijpt een onverwacht gevoel van heimwee mijn hart volledig dicht en er prikken nieuwe tranen achter mijn ogen. Ik schud met mijn hoofd, alsof ik de herinneringen eruit kan schudden, haal diep adem en weet de tranen terug te dringen. Langzaam eet ik de rest van de croissants op, met mijn blik op de baai. De zee is ongeëvenaard prachtig. De ochtendzon laat haar golven in eindeloos veel schitterende boogjes oplichten. Ze is zo groot. Zo zuiver. Zo volkomen onaangeroerd. En op een of andere manier is ze ook mijn vriend. Mijn echte vriend. Mijn enige vriend.

Ik kijk mezelf zo vastberaden mogelijk aan. Ik heb mijn haar opgestoken met honderdeneen speldjes en de loshangende slierten met een tang bewerkt, zodat

ze in krullen van verschillende lengte boven mijn blote schouders hangen. Ik draag een blauwe jurk met pailletten, en platte lichtblauwe ballerina's. Voor ik het beseft sta ik diep in mijn eigen ogen te staren. En ineens voel ik me vreemd. Ik vraag mij af wie ik eigenlijk ben. Alsof dit hele leven niet van mij is, maar van iemand anders. Alsof ik me vergist heb en er op de verkeerde plek in de puzzel ben ingesprongen, zodat alles waar ik nu mee bezig ben min of meer absurd is. Onwillekeurig flitsen mijn ogen naar het medaillon, dat nog steeds aan de olifantenslurf hangt. Het enige wat ik kon bedenken, is om straks aan Lurt te beloven dat ik hem op een bijzonder moment zal omdoen, een moment dat zo'n ketting waardig is, in plaats van een gewone avond bij Famola's. Het is een lege smoes, die niet erg lang kan werken. Maar hij moet me een beetje tijd kopen. Genoeg om een betere te bedenken.

Famola's dorp van plezier is niet echt een dorp, maar een aaneensluiting van huizen, gebouwtjes en bijgebouwtjes, met binnenpleintjes ertussenin en een muur eromheen. Ik zit in het mooiste gebouw, met de grootste kamers. De duurste daarvan hebben ook nog eens uitzicht op zee. Zoals de mijne.

Hier wonen de best betaalde meisjes. De mooiste. De meest vaardige tussen de lakens. De sluwste. En ik. Met mijn ene enkele klant, die ik niet eens op mijn kamer toelaat.

Ik hoor er niet bepaald bij. Hoewel het in principe wel zou kunnen. De andere meisjes zijn hard en open, maar meestal niet gemeen. Er zitten echter zoveel verboden onderwerpen in mijn hoofd dat er weinig overblijft waarover ik met hen kan praten. Zelfs wanneer ik alleen

ben durf ik niet na te denken over vroeger, laat staan dat ik het zou doen waar zij bij zijn.

Eén keer vroeg Goia me, dronken en in een venijnige bui, wat ik hier eigenlijk kwam doen. Ze voegde eraan toe dat ik hier niet thuishoorde, waarop de anderen met rollende ogen tegen me mompelden dat ik niet op haar moest letten. Maar ze vonden het ook. Dat zag ik aan hun gezicht. We vinden het allemaal.

Ik versnel mijn pas. Samen met tientallen andere opgedirkte meisjes loop ik in dezelfde richting. De danszaal zal nu wel volgelopen zijn met klanten. Het is een grote zaal, die aan de bovenkant in haar volledige omtrek is omringd door een breed, open voetpad. Famola wil dat we altijd via die weg de zaal binnenkomen, zodat de klanten aan de bar of op de dansvloer makkelijk kunnen zien welke meisjes er arriveren. Voor mij geldt dat niet, uiteraard, maar ik doe het toch. Ik hou ervan om meteen bij binnenkomst te zien wie er allemaal zijn.

Ik steek het grote binnenplein over en neem samen met de anderen de metalen trap die tegen het gebouw aan geplakt is. Het is nog licht buiten. Dat zachte, rozige licht vlak voor de zon ondergaat. Als je je concentreert, kun je de zee hier ruiken. De geur is nu vermengd met onze parfums.

In de danszaal is het donker. Alleen de discolampen en ritmische flikkeringen van de stroboscoop verlichten de feestgangers. Recht tegenover mij hangt Famola in haar DJ-cabine boven de dansvloer, als een spin in een web. Wanneer ze me ziet, plooit ze haar vlezig, rood gestifte lippen tot een grote grijns en knikt naar me. Met bonkend hart steek ik mijn hand op, maar ze heeft zich alweer omgedraaid en is met een hand op haar

koptelefoon aan haar mengpaneel bezig. Terwijl de eerste noten van een volgend lied zich vermengen met het einde van het andere, beweegt ze met haar hoofd mee op de maat van de muziek. Haar geelblond geverfde, uitgedroogde carré wipt zacht en bijna bescheiden met haar mee. Ik zou willen dat ik haar voor altijd zo kon houden. Tevreden. Onwetend over Lurts groeiende ontevredenheid. Als een van haar meisjes het niet goed doet, is ze volstrekt meedogenloos.

Ik klem mijn handen om de balustrade en kijk neer op de dansende massa. Het krioelt van de Empathen vanavond. De andere meisjes geloven me niet wanneer ik zeg dat ik hen vanaf het voetpad kan onderscheiden van de andere klanten. Maar dat kan ik wel. Als ik mijn hoofd er even bij hou, haal ik hen er zo uit, als compacte, schitterende eilandjes van aandacht en intelligentie in een grijze mensenzee. Ik vind het een beetje akelig om te zien hoe mijn collega's steeds om hen heen fladderen, als vlinders om zoete, geurende bloemen. Louter verstandelijk kan ik het wel begrijpen. Ze betalen goed. Ze zijn aardig. Attent in bed. Vermakelijk. Alles wat elk meisje dat hier werkt zich kan wensen. Maar mij maken ze vooral ongemakkelijk. Ze zien te veel. Met hun heldere ogen en hun slimme, snelle geest. Ze zien veel te veel. Ik heb nooit geloofd dat ze uit onze hoofden blijven, alleen voor de eer. Dat is absoluut een van de grootste voordelen aan mijn deal met Lurt: ik kan me permitteren om te doen alsof ze niet bestaan. Ik denk niet dat ik hier zou blijven als ik verplicht zou zijn om bij hen in de buurt te komen.

Het duurt even voor ik Lurt zie staan. Hij zwaait niet enthousiast naar mij, zoals anders, maar staat te praten met een meisje. Ongewoon.

En hij doet verschrikkelijk zijn best om indruk op haar te maken. Hij ondersteunt zijn betoog met grote gebaren en staat op van zijn barkruk. Het meisje werkt hier niet, want ze is in jeans en T-shirt. Vergeleken met ongeveer iedereen die hier rondloopt is ze heel gewoon gekleed. Terwijl Lurt zich staat uit te sloven, blijft zij haast onbeweeglijk tegen haar barkruk aan leunen, haar jeansbenen languit over elkaar geslagen en haar drankje in één hand rustend tegen haar buik. Ze kijkt hem niet de hele tijd aan. Soms tuurt ze over de dansvloer, of kijkt ze in haar glas terwijl ze het ronddraait. Maar ze luistert aandachtig. Af en toe knikt ze, of zegt ze kort iets, alsof ze een vraag stelt. Meestal is Lurt echter aan het woord. Wat typisch is voor hem, vooral als hij iemand leuk vindt.

Opeens tilt het meisje haar hoofd op en kijkt het voetpad af. Haar blik glijdt links en rechts van me voor hij op me blijft rusten, alsof ze me zoekt. Meteen daarna zegt ze, middenin Lurts betoog, iets tegen hem. Hij haalt zijn schouders op, kijkt op zijn horloge en zegt iets terug. Daarna begint hij zelf het voetpad af te speuren. Wanneer hij me ziet, begint hij toch enthousiast naar me te zwaaien. Daarna legt hij zijn arm om het meisje heen en wijst me aan. Hij is altijd bezitterig trots op me. Alsof hij aan iedereen wil bewijzen dat ik werkelijk van hem ben. Ze glimlacht ongemakkelijk naar me. Omdat ik niet weet wat ik anders moet doen, steek ik mijn hand maar op. Ze doet hetzelfde, maar dan trekt Lurt haar aandacht met een volgende monoloog, die hij meteen weer onderbreekt om te gebaren dat ik naar beneden moet komen. Zelfs vanaf hier zie ik dat ze probeert te doen alsof Lurt werkelijk iets te vertellen heeft. Dat is aardig van haar. De meeste mensen behandelen hem als

een kind, net op of over de grens van het pesten. Nooit te ver eroverheen, wegens zijn oom, maar toch ook nooit ver eronder.

Ik zucht en loop de trap af. Ik ben niet bepaald in de stemming om me te laten meezuigen in een van Lurts kinderlijke charades, maar vrees dat er niks anders op zit. Beneden werk ik me tussen de dansende menigte door en dan sta ik plotseling bij hen.

Van dichtbij ziet het meisje er volkomen anders uit. Ze is niet zo gewoontjes gekleed als ik dacht, om te beginnen. Haar T-shirt, diepzwart met een witte, dikke streep die halverwege haar ribbenkast begint en zo naar achteren verdwijnt, is duidelijk nieuw en lijkt van een of ander designermerk. En onder haar drankje zie ik een dure, glimmend witte riem door de lussen van haar bleke jeans lopen. Alleen haar sneakers zien er een beetje oud uit.

Maar dat is niet alles.

Een van de dingen waar ik vaak goed in ben, is het inschatten van mensen. En nog voor ze iets tegen me heeft gezegd, weet ik dat ze slim is. Slimheid in de vorm van kennis kan ik aan. Kennis interesseert me niet. Maar zij heeft die andere slimheid. Die waardoor je snel weet hoe iemand zich voelt, of waarom hij zich gedraagt zoals hij zich gedraagt. Meestal ontloop ik zulke mensen met een snelheid en doeltreffendheid die me blijft verbazen. Maar nu kan ik er onmogelijk zomaar vandoor. En ze staat al naar me te kijken. Aandachtig.

Iets anders wat me ongemakkelijk maakt, is hoe knap ze eruitziet. Ik voel me meteen op bijna overweldigende manier tot haar aangetrokken. Het is zo erg dat ik niet weet welk soort gezicht ik moet trekken. Aantrekkelijke mensen die hier niet werken maken me om een of

andere reden altijd beschaamd over het feit dat ik hier ben. Alsof ik beter zou moeten weten. Dit alles raast binnen een halve seconde door mijn hoofd, want Lurt is zo opgewonden dat hij een gigantische portie aandacht opeist. Hij stelt ons aan elkaar voor, we moeten handen schudden, ik moet een Mai Tai aannemen, die hij voor me bestelt en natuurlijk meteen krijgt, o kijk eens, ze hebben mij twee kersen gegeven en hem maar één, dat is omdat ik zo'n mooi meisje ben, wat is hij gelukkig dat hij de enige is die me mag aanraken, o kijk nu, zijn hand ligt al op mijn rug, foei hand... Het gaat eindeloos door.

Het meisje knikt naar hem en bemoedigt hem met een paar neutrale, voorzichtige ah zo's en o ja's. Ze is beleefd. Vriendelijk. Maar de hele tijd zit ze met haar felblauwe, heldere ogen met langzaam dagend begrip van hem naar mij te kijken en te zien wat er aan de hand is. Te zien hoe ik me voel. Het is vreselijk. Alsof ik zonder het te willen in mijn blootje op een podium sta, met schijnwerpers op mijn naakte huid.

De gênante ogenblikken volgen elkaar in zo'n tempo op dat ik ze niet kan bijhouden. Wanneer Lurt me vraagt om rond mijn as te draaien, zodat het meisje mijn jurk kan bewonderen, bereik ik een dieptepunt. Ik kan niet anders dan zijn verzoek inwilligen, maar voor het eerst in lange tijd voel ik me werkelijk een prostituee. En dat komt door haar. En door haar slimme ogen.

En Lurt heeft niet genoeg aan één pirouette. Wanneer ik weer voor hen sta, vraagt hij me om het nog eens te doen. Met mijn "verrukkelijke armen in de lucht" deze keer. Er verschijnt een kleine frons in het voorhoofd van het meisje. En heel even zie ik iets van verontwaardiging door haar ogen glijden. Ze herstelt zich snel. Maar ik heb het gezien. Terwijl de ellende mijn binnenste sa-

menknipt alsof het mijn hart eruit wil duwen, draai ik nog eens om mijn as.

Wanneer Lurt het me voor de derde keer vraagt, kan ik het niet meer. Ik blijf niet bewust staan. Het gebeurt gewoon. Ik kijk hem aan en zucht ongemakkelijk. ‘Lurt,’ zeg ik zo vriendelijk mogelijk. ‘Jullie hebben mijn jurk nu wel gezien.’

Vroeger zou hij het daarbij gelaten hebben. Berispt, meteen rustig. En vervolgens in een langzaam opbouwend tempo weer smekend om mijn aandacht. Maar nu steekt hij zijn onderlip uit en zegt met een voor hem ongewoon vertoon aan zelfvertrouwen: ‘Alsjeblieft Paddie, voor je Lurtje?’

Zonder dat ik het kan helpen flitsen mijn ogen naar haar. Maar zij staat naar Lurt te kijken. En voor het eerst zie ik een openlijke glimp van kwaadheid in haar blik. De glimp is meteen weer weg.

‘Hmm?’ dringt Lurt aan.

‘Nee Lurt. Alsjeblieft,’ smee ik op gedempte toon. Ik begin werkelijk wanhopig te worden.

Maar Lurts ogen flitsen naar haar. Hij is bang om af te gaan. En meteen daarna verschijnt die weinig karakteristieke, nieuwe blik in zijn ogen. Een soort boze verontwaardiging. Van het soort “Wie denkt ze wel dat ze is om nee tegen mij te zeggen?” Wat in essentie een correcte overweging is. Ik zie hem de beslissing nemen, nog voor hij zijn mond opent.

Hij trekt een gespeeld waarderend gezicht, alsof hij onder de indruk is van mijn weigering. En hij zegt: ‘Dat zal oom Zaza graag horen, dat je mij zo verwaarloost.’ Daarna duwt hij zijn onderlip weer naar buiten en kijkt me zielig aan, bijna in een parodie van zijn oude zelf. Maar zijn boosheid zit nog onder zijn zielige blik. Vlak

eronder. ‘Toe nu Paddie.’

En ik draai me nog eens om. Maar wanneer ik hem daarna aankijk, kijkt hij van me weg. Hij vindt het zelf niet leuk dat hij me zo behandelt.

Enkele seconden is het ongemaakt stil.

Dan valt zijn oog op mijn naakte decolleté. Half in paniek kijkt hij me aan.

‘Ben je de ketting kwijt?’ Hij klinkt oprecht bezorgd. Opnieuw mijn bijna-vriend Lurt.

En, onvoorstelbaar maar waar, ik was het medaillon helemaal vergeten. De smoes waar ik een hele dag over heb gepiekerd, kan ik nu onmogelijk gebruiken. Ik kan niet tegen hem zeggen dat ik het op een speciaal moment zal omdoen. Niet met haar erbij. Niet na die onnozele pirouettes.

‘Ik ben het domweg vergeten,’ stamel ik. ‘Ik heb me enorm moeten haasten om hier op tijd te zijn Lurt.’

Enkele akelige seconden lang staat hij mijn antwoord te verteren, maar dan richt hij zich tot haar. ‘Ik heb haar een echte robijn cadeau gedaan. In de vorm van een hart.’ Tegen haar zegt hij het wel om op te scheppen. Maar ik vermoed dat deze hele avond bedoeld is om tegen haar op te scheppen. “Kijk eens hoe erg zij van mij is en hoe serieus het tussen ons is”. Dat doet hij soms, wanneer hij mensen leert kennen op wie hij indruk wil maken. Hij brengt hen dan hierheen, zodat ik aan zijn kant van de weegschaal kan gaan staan. Het is altijd beschamend, maar nog niet half zo beschamend als dit.

‘Wauw. Dan moet je wel erg dol op haar zijn, Lurt,’ zegt ze. Haar houding heeft iets afstandelijks gekregen. Alsof ze tegen een kind praat, of tegen iemand die niet erg snugger is. Voor het eerst valt haar stem me op. Hees, maar melodieus. Een geluid dat zowel ruw als zacht

is. Het maakt dat ik wil wegrennen. Ver wegrennen, uit Famola's dorp, door de duinen, het bos in. Rennen, rennen, rennen, tot ik niks meer voel en tot er niks meer is. Tot ik alleen ben. Gezegend alleen.

'Ik ben wel dol op haar, maar ik heb geen idee of zij ook dol is op mij.' Lurt steekt zijn hand naar me uit en leunt tegen de barkruk. Ik schud goedmoedig mijn hoofd, alsof zijn vraag van geen enkel belang is. Hij trekt me tegen zich aan en drukt een natte kus op mijn wang. Zijn adem stinkt naar bier. En nu pas zie ik dat zijn oogwit rooddoorlopen is. Hij is niet alleen dronken. Hij is ook stoned. Dat gebeurt wel vaker, als hij zenuwachtig is. Maar doordat ik zo in beslag genomen was door mijn schaamte, had ik het niet eens opgemerkt. Het is alsof deze hele avond mijn gezond verstand tot losse flodders heeft herleid.

'Het zit namelijk zo,' zegt hij, 'dat ik denk dat ze bij mij is voor het geld.' O God. Een nieuw, dieper niveau van ellende opent zich onder me.

Terwijl Lurt me nog dichtert tegen zich aandrukt, met zijn magere hand als een klem in mijn zij, kijkt hij me aan. 'Toch, popje?'

Ik weet gewoon niet wat ik daar op moet antwoorden. Zo gedraagt hij zich anders nooit. Hij heeft me nog nooit popje genoemd. En hoewel hij, vooral bij zogenaamde vrienden, zijn hand wel eens op de mijne legt, heeft hij me nog nooit op deze manier tegen zich aan getrokken.

'Hier, je hebt nog niks gedronken,' voegt hij in een half onderdanige pose toe, en duwt de Mai Tai in mijn hand. Ik neem het glas aan, maar voel me alsof ik in een stille droom zit, die niks meer met de werkelijkheid te maken heeft.

En ik voel dat ik ophou mijn schaamte achterna te

hollen. Het heeft geen enkele zin meer. Dan weet ze maar wat voor leven ik leid. Ze weet het toch al. Aangezien ik haar niet eens ken, maakt het niet uit. Ik voel hoe ik me daar bij neerleg en besluit de avond gewoon uit te zitten.

In gedachten zie ik mezelf morgen huilen in de douche. En daarna zie ik het weer overgaan. Opeens verlang ik met een verscheurende intensiteit naar mijn vensterbank, vanwaar ik naar de baai kan kijken en de zee kan ruiken. De diepe, mooie, vriendelijke zee. Mijn enige vriend.

Maar Lurt is nog niet klaar.

‘Ze is mijn privémeisje,’ dramt hij. ‘Mijn oom Zaza betaalt zich blauw aan haar. Kleren, de beste kamer, sieraden. Zelfs croissants van haar lievelingsbakker aan de andere kant van de stad. Alles wat ze wil. Dus aangezien hij haar zo verwent, weet ik niet zeker waarom ze precies bij me blijft. Ben ik het? Of zijn het de croissants?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op en voegt er in een dronken, oprecht moment aan toe: ‘Dat is een vreselijk gevoel.’

‘Dat zal wel, Lurt,’ zegt ze, opnieuw afstandelijk.

In een flits bedenk ik dat ze elkaar nog niet lang kunnen kennen. Daarnet vond ze hem nog aardig. En dan ben ik te langzaam. Ik registreer wat er gebeurt, maar ik ben te langzaam. Het is omdat ik naar haar aan het kijken ben. Lurt zet zijn glas op de bar en gebruikt zijn vrije hand om me bij mijn nek te pakken. Voor ik kan wegduiken, haalt hij mijn hoofd naar zich toe, duwt zijn dikke lippen tegen de mijne aan en perst zijn tong in mijn mond. Een tel lang hangt mijn mond in verbazing open, maar dan trek ik me met een kleine schok terug. Hij blijft bedachtzaam zitten, met zijn hand over zijn lippen strijkend en een diepe, rustige euforie in zijn

ogen. Alsof hetgeen net gebeurd is fantastisch was. Hij kijkt me met een mengeling van verbazing en schaamte aan. Maar er zit nog iets anders in zijn blik. Hij kijkt uit naar meer.

‘Bedankt,’ zegt hij.

Ik kan niks terugzeggen. Het is alsof zijn naar bier smakende tong nog steeds over mijn tanden aan het likken is. Het is een verschrikkelijk gevoel. Alsof er zonet een bizar soort weekdier in mijn mond is binnengedrongen.

Abrupt staat hij op. ‘Ik moet naar toilet,’ kondigt hij aan.

En dan is hij weg.

Ik sta voor de barkruk, met het cocktailglas in mijn hand. Alleen met haar.

Wanneer ik opkijk, verwacht ik dat ze nog steeds op haar plaats zit, met dat glas tegen haar dure riem aan en haar blik slim en beoordelend op mij gericht.

In plaats daarvan staat ze naast me.

‘Gaat het?’ Wanneer ze haar hand zacht op mijn onderrug legt, schrik ik zo erg dat mijn hele lichaam een kleine schok maakt. Ze laat me snel weer los en houdt dan haar beide handen omhoog, alsof ze me wil verzekeren dat ze me niet meer zal aanraken. Het doet me denken aan de manier waarop mensen wilde, bange dieren benaderen. En dan pakt ze het glas uit mijn handen en zet het op de bar.

‘Kom,’ zegt ze. ‘We gaan hier weg.’ Er zit iets hards in haar stem, iets dat me doet denken aan de glimp van kwaadheid in haar ogen, daarnet.

‘Dat kan ik niet,’ hoor ik mezelf zeggen. God, ik voel nog steeds zijn tong in mijn mond. Het is verschrikkelijk dat dat is gebeurd. Veel erger dan het dragen van het medaillon. Ik kan niet geloven dat ik vanochtend

serieus heb overwogen hem een tongzoen aan te bieden. Uit eigen initiatief.

Het meisje troost me niet. Geen klopje op mijn schouder. Geen vernederend praatje over hoe ik iets kan veranderen aan mijn leven. In plaats daarvan kijkt ze me gewoon nadenkend aan. 'Omwille van hem?' vraagt ze. 'Durf je niet weg omwille van hem?' Ze klinkt een tikje verbaasd, alsof ze niet kan geloven dat dat de reden is.

Het is de eerste keer dat we deze avond rechtstreeks tegen elkaar praten. En het is precies zo moeilijk als ik had verwacht. Veel moeilijker dan met Lurt praten, die op een andere golflengte zit en toch niet snapt wat ik bedoel. Hoe moet je iets zeggen tegen iemand van wie je het gevoel hebt dat die het waarschijnlijk zal begrijpen? Tegen iemand die met een even snelle en aandachtige geest over jou nadenkt als jijzelf? Dat is moeilijk. Ik schraap mijn moed bij elkaar en kijk haar aan. Haar blauwe ogen zijn zo sterk. Ze is gewoon te mooi om naar te kijken. Als een vreemde, bleke engel die hier niet op haar plaats is.

Terwijl ik dat denk, verschijnt er een klein, scheef glimlachje om haar dunne lippen. 'We moeten nu wel gaan,' zegt ze, met die hese stem. 'Als hij terug is, krijg ik je niet meer naar buiten geluld.'

'Wat ga je dan tegen hem zeggen?'

'Daar moet ik nog over nadenken. Maar ik verzin wel iets.' Plotseling kijkt ze in de richting van het manentoilet. Ik volg haar blik paniekerig, maar zie alleen dansende mensen. 'Ik denk dat hij er zo aankomt,' zegt ze. 'Nu of nooit.'

'Goed dan,' zeg ik zomaar.

Een duizelingwekkende seconde lang plooit haar gezicht zich in een brede grijns. Dan pakt ze mijn hand

en lopen we samen naar buiten.

Vlak voor ik de danszaal verlaat, werp ik een blik achterom. Famola zit precies waar ik haar had verwacht, in haar DJ-cabine. En ze kijkt ons met een diepe frons na.